

Diamantkroppen

(utdrag)

Denne sommeren føltes evig. Juli nærmer seg, og jeg føler at juni og juli har vært allerede. Tanken på at august er om to måneder får sommeren til å føles enda mer lengre. Det kan hende være fordi jeg har brukt så mye tid med vennene mine i juni. Da jeg og Henriette gikk opp mot Tønsberg Tønne. Da t-skjorten min var klissvåt etter å ha gått i en halvtime med den varme sola. Da vi kom endelig fram til den svart-hvit sylindere på toppen av et fjell, kysset hun meg, og vi nøytt utsikten ut mot havet. Folk på min alder, kjørte båt som om livet sto på spill. Mens noen andre kjørte båten som om livet var på pause. Hadde jeg hatt båt, ville jeg kjørt som de liker å slappe av. Ta et glass med cola med sitronbåt og isbiter i.

Henriette lå på beina mine, mens jeg har hendene mine på gresset. Vi lå oss i Gunnarsbøparken. Den minste parken Tønsberg kan by på. Jeg aner ikke hva navnet på det gule bygget heter, så har bare kalt det for «Det gule bygget på gunnarsbø». Foran bygget var det et blomsterbed. Rød. Gul. Lilla. Det lå en skatepark og en klatrestasjon som tok under et minutt å gå, så var det en Rema 1000 rett ved. Guttene på skateparken hadde ingen

t-skjorte på. Bare shorts. Klatrestasjonen var det bare folk som satt seg rundt graffiti tegningene på de små murene plassert der. Det var noen som brukte stasjonen for å trene. Henrik, Liv og Sharim satt med oss og hadde med seg brus. De ville egentlig ta med øl og et par cidere.

«La oss ta en skål,» sa Henrik.

«For hva?» Sharim spurte. Han tok en slurk av Pepsi.

«At vi er endelig ferdig med videregående!», Henrik sa det på *døh, hallo?!-måte*. Han fortsatte, «Og at vi er ferdig med den klassen.»

Sharim lo. Samme med Liv. Hun sa,

«Det er morsomt at det er bare vi fem som faktisk skal ut å studere. Noen klarte ikke eksamen, noen skal ta seg et friår.»

«Helene skulle jo til folkehøgskole da,» sa Henriette. Hun så opp mot himmelen. Hun hadde runde solbriller på seg.

«Jo da, men hun sløser et år da.» svarte Liv.

Ingen sa noe. Jeg forble stille og så bort barna som lekte med mammaene sine. Hun ene tok en salto, mens moren satt og så på. Eller faren som leker et monster og jager barna sine.

«Men hva med deg, Arin? Hva var det du skulle studere?» det var Henrik som spurte. Jeg så på han.

«Noe med fotografi.» sa jeg.

«Du kommer ikke til å tjene så mye da, hvis du skjønner.», Liv sa det mens hun plukket opp gress fra bakken.

«Jo da, men jeg gjør det for kunsten.» sier jeg.

«La oss snakke om noe annet, vær så snill, jeg orker ikke å tenke på studier nå,» Henriette avbrøt inn, «La oss spise!».

«Jeg er mett,» jeg løy, «så dere kan spise heller opp.»

«Du spiste for tre timer siden jo!» Henriette tok fram brødsdiven og ga det til meg.

«Er bare ikke sulten, henni.» Det er det jeg kaller henne.

«Vi har jo så mye mat.» Jeg merker at jeg begynner å bli irritert. Jeg kan ikke la magen min få viljen sin. Jeg begynner å se på de andre, som har begynt å forsyne seg med maten. Det lå fem sandwicher. Forskjellige frukt: epler, bananer, druer og pærer.

Jeg ga opp og tok en av sandwichene i piknik kurven og forsynte meg. Brød, smør, kalkunskive, tomat og salat. På plastfolien sto det navnet mitt på, med et lite hjerte ved siden av. Jeg så på Henriette og ga henne et kyss på pannen.

«Bare hyggelig,» sa hun.

Jeg åpnet plastfolien vekk og puttet det inni kurven. Tok en bit av sandwichen. Salaten og tomaten smakte ferskt. Brødet, som alltid, smakte tørt. Kalkunskiven smakte ikke like tørt som brødet. Jeg så på guttene på skateparken. Mange av de hadde ikke på t-skjorter, bare shorts. Og caps som var snudd omvendt. Kroppen deres så ut som et søl med svette. Det satt også gutter på benken rett ved, hadde åpne skjorter, med palmetre og dempet grønn farge og skjorter som hadde blomster spredd over hele

skjorten.

Jeg så at de andre har lagt seg ned og solte seg. Armen min lå over magen til Henriette, kjenner at hun pustet tungt. Jeg skyvet meg sakte fram til kurven og så hva som er oppi. Det lå et par bananer og et grønt og rødt eple igjen. Jeg tok bananen, åpnet skallet, og spiste det fort opp. Magen min begynte å bli fullt nå. Kanskje jeg kunne skvise et eple til? Jeg tok eplet og beit hardt gjennom at jeg traff kjernen og fikk et stein i munnen. Jeg spyttet det ut og koste meg.

Halsen føltes ut som det ligger matbiter som ikke har falt inn i magesekken. Magen har blitt til en ballong nå. Tar jeg noe annet nå, så sprekkes maten ut. Jeg begynner å puste tungt. Jeg legger meg ned forsiktig på gresset, ligger hånda på magen min, håper for at det ikke sprekkes, og tar store, dype, drag med luft.

*

Jeg dro do lokket opp. Kroppen min var bøyd og hodet og ansiktet mitt siktet mot innsiden av doen. Jeg rapte, og kjente sandwichen komme opp fra magesekken. Det kjentes ut som store, harde valnøtter var i halsen. Bananen, eplet og sandwichen kom ut som skittent vann ut av munnen min. Hodet gjør så vondt. Øynene mine begynte å renne. Jeg begynte å spytte, og jeg satt ned på kne. Jeg så på toalettpapiret som var på veggen og rev av noen få sider, tørket munnen og kastet det i doen. Pusten hastet seg.

Jeg gnei tennene mine side til side. Det følte ut som en gammel tavle man hadde i barneskolen. Jeg tok do lokket ned og skylte spyet, til kloakken der det fortjente å være. Jeg begynte å se meg rundt. Lyset fra taket var sterkt i øynene mine. Jeg klarte ikke stå helt ordentlig heller. Begge hendene mine var på vasken og jeg kunne se meg selv i speilet. Øynene mine var fortsatt røde, hele ansiktet mitt var rødt, som om noen hadde smøret blod på ansiktet mitt. Jeg skylte hendene mine, og ansiktet mitt, spyttet et par ganger, og tok håndkleet som lå rett ved vasken. Familien har to håndklær hver for seg. En små og en stor. Jeg åpnet døren og

stakk ut til rommet mitt. Det er fortsatt dagslys. Solen lyste opp hele rommet mitt. Jeg ville legge meg, men skulle ut snart. Så jeg gikk mot sengen og lå teppet over meg, så lyset ble dempende. Kunne sove for fem minutter, så stikke ut.